

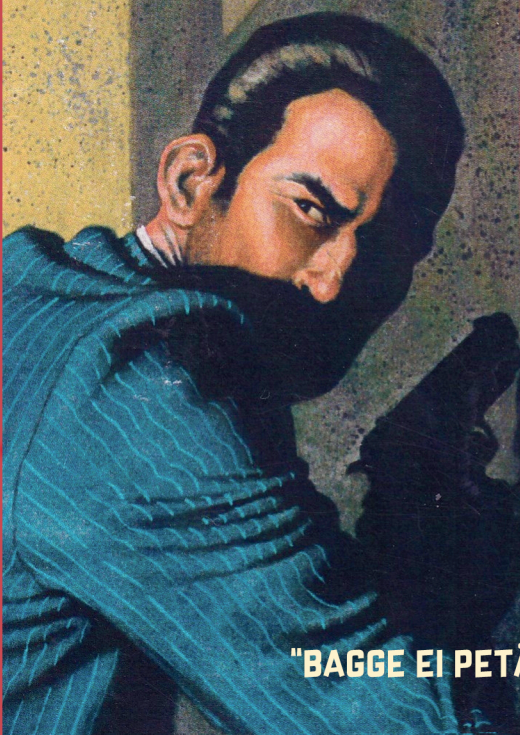
KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

TAPANI BAGGE

AMMATTIMIES

KIVIKOVIA
RIKOS NOVELLEJA

"BAGGE EI PETÄ" - HEIKKI OLLIKAINEN

Ammattimies

Tapani Bagge

AMMATTIMIES

Rikosnovelleja

Kustantamo Helmivyö
Turku 2025

© 2025 Tapani Bagge: *Ammattimies*
ISBN 978-952-7469-78-1
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ALAMÄKI

Täysikuu heitti kaislamatolle sälekaihdinten viipaloiman valoläikän. Makasin kyljelläni hiostavalla keinonahkasohvalla ja yritin tajuta, missä olin.

Vähitellen silmät tottuivat hämärään. Olin olohuoneessa, jossa oli sohvakalusto, lasipöytä ja kirjahyllyllinen muistoesineitä. Lasit ja koskenkorvapullo olivat yhä pöydällä. Minun lasini oli tyhjä, nainen oli tuskin maistanut omastaan. Mihin hän oli kadonnut?

Muistin tulleen huoneeseen upean vaalean naisen kanssa, jonka nimi taisi olla Anja tai Liisa. Olin paitahihhasillani, hihat käärittyinä ja napit auki. Pikkutakki ja kengät ja sukat ja naisen farkkupusero olivat lattialla kasassa.

Parvekkeen ovi oli raollaan, mutta ilman seisoi kuin kivipatsas. Olin hiestä märkä. Pyyhkäisin hiukset pois silmiltäni ja päätin nousta istumaan. Se oli helpommin päätetty kuin tehty. Ehdin vasta irrottaa poskeni sohvasta, kun päässä vihlaasi ilkeästi ja näkökenttä uhkasi pimetä kertaheitolla.

Lepäsin hetken ja tunnustelin sitten varovasti takaraivoa. Käsi ei tullut tahmeaksi verestä. Se ei edes osunut minkään kokoiseen kuhmuun.

Hytyisin kylmästä, vaikka ympärilläni pörräävä kärpänen yritti vakuuttaa kesästä. Olikohan minulla krapula?

Tietysti olin päivän mittaan ottanut muutaman oluen, mutta tiesin kyllä rajani siinä missä kuka tahansa osapäiväjuoppo.

Junassa olin ollut käytännöllisesti katsoen selvin päin. Tampe-reella olin poikennut Semaforiin, mutta vain koska Ruove-den-auton lähtöön oli toista tuntia aikaa. Linja-automatka oli pitkä ja hikinen, ja epähuomiossa jäin kyydistä pois liian aikai-sin ja jouduin vielä kävelemään kilometrin verran kirkonky-lään. Niinpä poikkesin Lieran krouviin huuhtaisemaan kurk-kuani.

Lierassa olin tavannut Anjan tai Liisan, joka oli minun ikäi-seni mutta kulki farkkupuvussa näyttääkseen nuoremmalta. Kyllä hän näyttikin. Hän iskeytyi seuraani ja kertoi olevansa kesälomalla parturista ja inhoavansa koko kylää. Minusta hän piti, koska en ollut paikkakuntalaisia.

Hänellä oli leveät posäkipäät, siniset silmät, vaalea leijo-nanharja ja suuret messinkiset korvarenkaat. Hänen kimakka naurunsa kävi hermoilleni, mutta koetin kestää sen. Enkä suot-ta. Valomerkin jälkeen hän kertoi asuvansa säästöpankin ylä-kerrassa ja tarjosi koskenkorvaa ja yösijaa. Sen rinnalla hotel-lihuone ei tuntunut miltään.

Kadulta kuului humalaisten huutelua ja horjuvia askeleita. Viimeisetkin seilaajat olivat palaamassa venesatamaan.

– Anja...? sanoin hiljaa. – Liisa...?

Hiljaisuus vastasi. Pää tuntui jo selkeämmältä, joten kierä-hdin varovasti kaislamatolle ja konttasin vaatekasan ja lasipöy-dän välistä kohti eteistä.

Väliovi oli korvattu lankaan pujotetuilla puupalikoilla. Työn-sin pääni niiden välistä, nostin katsettani ja pysähdyin.

Anja tai Liisa makasi puhelinpöydän vieressä lattialla, mi-nuun päin kyljellään. Leijonanharja oli valahtanut silmille, mutta se ei estänyt näkemästä sitä, että hän oli kuollut. Hänen taka-raivossaan näkyi verinen ruhje, joka oli luultavasti tullut puhe-linpöydän kulmasta.

Jotenkin arvasin, että minulle oli tiedossa ikävyvyyksiä.

Kun palasin vessasta, keittiön ovelle oli ilmestynyt mies. Hän vilkaisi minuun ja sanoi:

– Kato, sä heräsit jo.

Minä en sanonut mitään. Aloin vain kiivetä seinää pitkin jaloilleni.

– Mä oon Reiska vaan, mies sanoi muttei tarjonnut kättään. – Tuu tänne keittiöön niin ryypätään. Mullon vielä kolme kossua jälellä.

Mies kääntyi ja lähti menemään. Anja tai Liisa näytti katsovan hänen jälkeensä, mutta turhaan. Mies ei vilkaissutkaan häneen. Kumarruin sulkemaan naisen silmät, annoin hiusten valahtaa takaisin kasvoille ja seurasin miestä keittiöön.

Keittiö oli ahdas ja vanhanaikainen, mies lyhyt ja vanterra kolmevitonen. Hänellä oli ruutupaita ja teryleenihousut, alakuloinen ilme kulmikkailla kasvoillaan. Hän istui pöydän ääressä, haroi hiuksia kaljun päälakensa suojaksi ja joi kossua suoraan pullon suusta.

– Minä olen Aimo, sanoin ja istuuduin natisevalle tuolille. – Minä myyn tietosanakirjoja. Alkuun pidin näytteitä mukana, mutta ne painoivat helvetisti. Sitten ajattelin, että mitä hittoa, kai ihmiset nyt on tietosanakirjan nähneet. Ja jos eivät ole, niin oma häpeänsä.

Mies tarjosi pulloa minulle, muttei nostanut katsettaan kädestään. Ne olivat vahvan näköiset ja likaiset. Hänen vaatteensa haisivat öljyltä ja bensiiniltä ja hänellä oli musta tahra vasemmassa poskessa.

– Mä ajan kaivuria. Puolen vuuen päästä ois oma kone, jos urakoita riittää.

Olen iso mies, mutta veltonpuoleinen. Arvelin, etten pärjäisi hänelle tappelussa. Otin pullon suosiolla ja hörppäsin reilusti. Olo parani heti. Samalla sain idean. Mitäs jos juottai-

sin hänet sammuksiin ja lähtisin tieheni? Hyvällä onnella vois vielä välttyä ikävyyksiltä.

Olin ryypäävinäni lisää, mutta valutin juoman suusta saman tien takaisin pulloon. Ähkäisin ja tarjosin kaverille.

– Mä sen tein, mies sanoi hiljaa ja viittasi peukalollaan eteisen lattialle. – Mä tapoin Anjan.. tai oikeastaan se oli vahinko. Mä vaan läppäsin sitä vähän poskelle ja se kaatu ja iski päänsä puhelinpöytään.

– Sellaista sattuu, sanoin.

Mies otti pullon kädestäni muttei juonut, piteli vain kädesään ja katsoi etikettiä niin kuin siitä olisi selvinnyt jotain tärkeää.

– Tämä on valmistettu viljasta, mies sanoi ja laski pullon pöydälle. – Mä vähän suutuin Anjalle ku mä näin sut tuolla sohvalla. Sä olit sammunu kesken kaiken. Mahto Anjaakin ottaa päähän...

Näin oman kuvani heijastuksena ikkunasta, mutten hätkähäntänyt. Olin nähnyt sen ennenkin.

– Niin, sanoin ja nuolaisin huuliani, – itse asiassa minä...

– Älä sä mulle ala... Kyllä mä tiedän, mitä täällä oli tekeillä. Sama mitä täällon aina, kun mä oon hommissa vähän kauempana. Mä oon monet kerrat seisonut metässä tuolla harjulla ja kattonu meiän makuuhuoneen ikkunaan, ku Anja on tullu tänne jonkun miehen kanssa ja vetäny verhon alas, ja kohta on valot sammunu. Mä oon kattonu pimeetä makuuhuoneen ikkunaa ja miettiny. Mä oon miettiny paljon. Sä et tiedäkään miten paljon.

Nyt mies katsoi minua ensi kertaa silmiin. Silmät verestivät ja katse huojui seinältä minuun ja takaisin, mutta hän näytti olevan vakavissaan. Hän tarjosi pulloa. Otin lisää kossua ja kuuntelin hänen tilitystään.

– Niin kauan kuin tarjolla on ilmaista viinaa, ei minulla ole kiirettä mihinkään, vakuutin.

Mies nyökkäsi, ja hänen silmissään välähti. Epäilin, että hän oli saanut saman idean kuin minäkin. Ei hyvältä näyttänyt. Reiskalla oli varmasti univelkaa, mutta minulla oli enemmän pohjia. Suoraan sanoen olin aika lailla päissäni.

– Nytkin... nytkin me saatiin urakka valmiiksi pari päivää etuajassa, ja mä tulin suoraan kotiin, vaikka pojat jäi vielä ryyppäämään. Mä kävin ensin tuolla mäellä tarkistamassa, ettei täällä ollu ketään. Mä en nähny sua, sä olit jo varmaan ehtiny sammua.

Katselin ja kuuntelin totista miestä. Yö muuttui pikkuhiljaa aamuksi, silmäluomet alkoivat painaa. Mies puhui paljon ja minä väsyin nopeasti. Tarina kuulosti aivan liian tutulta. Mies kuului samaan sarjaan kuin minäkin: yhtä alamäkeä koko elämä. Väliin loivempaa, väliin jyrkempää.

En päästänyt tippaakaan alas kurkustani mutta huomasin silti ajantajuni hämärtyvän. Välillä en käsittänyt sanaakaan siitä, miten mies puhui. Katselin vain hänen jatkuvasti käyvää suutaan ja keltaisia hampaitaan ja karvaisia käsiään ja yritin epätoivoisesti pysytellä hereillä. Silmäni lupsahtelivat, ja mies tuntui vain virkistävän entisestään.

Nousin välillä pystyyn ja katsoin ulos ikkunasta. Metsäisen harjun takaa sarasti. Kylä heräili. Autoja, huomenia, puheen sorinaa. Tampereen-laivan pilli jossakin järvellä. Mäntyjä taituttava tuuli huojuutti minuakin, vaikka välissä oli ikkuna.

Vajosin istumaan, otin tyhjän pullon käteeni ja katselin sitä toiveikkaasti. Siinä oli viimeinen mahdollisuuteni. Paikka oli tietysti täynnä minun sormenjälkeäni, mutta kuka uskoisi Reiskaa? Tunteeton mies – kaikkea kanssa. Muka Aimo ja tie-

tosanakirjakauppias. Hotellissa oli kyllä yksi vieras, mutta hänkin oli Eero ja jonkinlainen lehtimies.

Nostin katseeni Reiskaan ja huomasin, että hän oli saanut saman idean. Hänellä vain oli kädessään täysi pullo, ja se oli jo olkapään korkeudella, valmiina iskuun.

Viimeinen muistikuvani liittyy siihen, että yritin epätoivoisesti nostaa omaa pulloani lyöntiasentoon. Minusta tuntui, että olin auttamattomasti myöhässä, kun Reiska irvisti ja täysi pullo iskeytyi päähäni. Pimeys syöksyi kimppuuni, eikä minusta ollut sille vastusta.

Heräsin pöydän äärestä pullo kädessäni. Aurinko oli jo painunut männynlatvojen taakse. Tiukkailmeinen konstaapeli kiskoi minua käsivarresta pystyyn ja kyseli, että pullostako meille oli tullut riita vai naisesta.

Reiska ei ollut mikään kaunis näky. Hän makasi puolittain pöydällä, pää käsien varassa ja kuolleenakin hakkuupölkky. Hänen pullonsa oli pudonnut lattialle ja särkynyt. Haju oli melkoinen. Minun pulloni oli säröillä ja veressä.

Minä ja minun ideani. Nyt minulla oli toinenkin ruumis niskoillani. Mutta mitä helvettiä poliisi selitti naisesta?

– Hittoako me kuolleesta naisesta olisi tapeltu?

– Ei nainen kuollut. Hän heräsi juuri sopivasti näkemään, kun sinä mätkit ukkoa pullolla päähän minkä ennätit.

– Ei kuollut...?

Yritin käsittää, mutta siitä ei tahtonut tulla mitään. Poliisi kertoi, että nainen oli saanut lievän aivotärähdyksen, ei sen pahempaa. Hänet oli jo viety terveyskeskukseen paikkailtavaksi. Hän oli kuulemma kertonut kaiken.

Minulla oli hirvittävä päänsärky, mutta poliisi ei antanut minulle uutta pulloa. Hän otti entisenkin pois ja lähti talutta-

maan minua ulos. Minä rupesin haraamaan vastaan ja utelemaan, mihin minua oltiin viemässä.

– Ruoveden putkaan nyt ensihätään, mutta eiköhän tästä linnareissu tule, taluttaja arveli.

Sain kahdeksan vuotta. Ensimmäisenä päivänä tuomion jälkeen sain vieraan. Anja odotti minua vierailuhuoneen pöydän ääressä leijonanharjoineen, korvarenkaineen ja farkkupukuineen. Hän hymyili pirullisesti.

– Et sinä tappanut Reiskaa, hän vastasi tervehdykseeni.
– Minä sen tein. Kun minä heräsin, te olitte molemmat samuneet. Iskin Reiskan hengiltä, panin pullon takaisin sinun käteesi ja soitin poliisille. Se oli helppoa.

Katsoin häntä silmiin, enkä nähnyt niissä merkkiäkään katumuksesta.

– Minkä takia sinä tulit kertomaan tuon minulle?

Anjan kasvot vakavoituivat. Hänen katseensa lipui ohitseni vihertävänharmaalle betoniseinälle.

– Sen takia, että sinä olet samanlainen kuin Reiska. Sinä et ole mitään, eikä sinusta koskaan tule mitään. Sinä et edes yritä. Sinä alistut mihin tahansa ja syytät kaikesta sitä, että sinulla on huono onni. Mutta minä en alistu kenenkään tyrkittäväksi. Minä en alistu...!

Hän heitti minuun lyhyen, päättäväisen katseen, otti käsilaukkunsa ja lähti. Minä jäin katsomaan hänen jälkeensä vielä senkin jälkeen, kun ovi oli sulkeutunut hänen takanaan.

Oikeastaan minulla oli onnea, ajattelin. Ensikertalaisena pääsen puolella, jos osaan käyttäytyä – ja mitä on neljä vuotta vankilassa? Ei paljon mitään.

Vain pieni jyrkennys alamäessä.

AMMATTIMIES

Kovanen oli lyhyt, paksu ja nelikymppinen. Päätä myöten taaksepäin rasvattu musta tukka korosti kasvojen kalpeutta ja leveyttä. Silmät olivat niin tummat, ettei pupilleja juuri erotanut. Rosoiset kulmakarvat varjostivat rosoisia poskipäitä. Nenä oli murtunut, huulet paksut ja korvat hieman höröllään. Leuka sinersi kuoppaisena, kivistä veistettynä. Hänellä oli siisti musta kaksirivinen puku, valkoinen pehmeäkauluisen paita, leveä musta solmio ja harmaa leveälierinen hattu, jossa oli musta nauha.

Hän pani kätensä tiskille ja sanoi: – Viinaa.

– Ei meillä ole, kahvilanpitäjä vastasi ilmeettömänä. – Nyt on kieltolaki.

Kovanen tarttui päätä pidemmän mutta puolta hintelämmän miehen rintamukseen kaksin käsin, kiskaisi hänet melkein tiskin yli ja työnsi kasvonsa aivan kiinni hänen kasvoihinsa. Kovanen haisi halvalta partavedeltä tai pulituurilta. Hänellä oli kiinteä katse, kylmä kuin hautakivi.

– Meillä on kyllä avattua Pommacia, kahvilanpitäjä sanoi ja virnisti varovasti.

Kovanen ei vastannut virnistykseen. Hänen sysäsi miehen takaisin tiskin taakse ja sanoi: – Avattu Pommac.

Mies otti hyllyltä selkänsä takaa Pommac-pullon, avasi sen ja katosi verhon taakse takahuoneeseen. Kohta kuului pulputusta, sitten vaimeaa lorinaa, ja Kovanen nyökkäsi itsekseen.

Mies palasi, kaatoi reilun annoksen lasiin ja iski sen Kovasen eteen.

– Viisi markkaa.

Kovanen kaivoi housuntaskusta ryppyisen viitosen ja painoi sen miehen käteen.

– Pidä loput.

Mies ei ilahtunut. Hän kilautti setelin kassakoneeseen ja katseli Kovasta, joka ensin haistoi, sitten maistoi juomaa varovasti ja melkein hymyili tuntiessaan pirtun polttavan maun kielellään.

Oli maanantai, aamupäivä. Muita asiakkaita ei ollut. Kahvilanpitäjä otti tiskin alta toisen lasin ja kaatoi itselleenkin.

– Ei vaikuta kovin vilkkaalta, Kovanen sanoi.

– Ei tähän aikaan päivästä. Mutta illalla on väliin turhankin kiirettä. Haistajat ravaavat jatkuvasti, perkeleen raittiuskytät...

Puhuessaan mies katsoi Kovasen ohitse ulko-ovelle. Hänen synkillä, luisevilla kasvoillaan oli odotusta.

Kovanen siemaisi Pommacia, kahvilanpitäjä siemaisi Pommacia. He silmäilivät toisiaan. Kumpikaan ei näyttänyt tyytyväiseltä. Pölytön myyntitiski kiilteli auringonvalossa, raukea kärpänen törmäili kahvileipävitriinin lasiin.

Sitten Kovanen tunsu tuulenhenkäyksen poskellaan. Kärpänen pörähti ohi vitriinin, ja kahvilanpitäjä vilkaisi hätäisesti ovelle ja pudottautui tiskin taakse. Samassa lasi särkyi pirstaleiksi Kovasen kädessä. Laukauksen ääni kaikui pienessä salissa.

Kovanen heittäytyi lattialle, kierähti lähimmän pöydän luokse ja kaatoi sen suojakseen. Valkoinen pöytäliina liehui hetken vapaana ilmassa, mutta toinen luoti pudotti sen ja pirstoi tummaksi lakattua paksua koivulevyä.

Kovanen otti kainalokotelostaan Browningin. Hänen ei

tarvinnut tarkistaa, hän tiesi että lippaassa oli täydet seitsemän patruunaa ja piipussa kahdeksas. Hän poisti varmistimen ja odotti. Hänen silmänsä siristyivät entisestään.

Kolmas ja neljäs luoti tulivat yhtä aikaa. Heti niiden iskeydyttyä pöytälevyyn Kovanen ojensi asekatensä pöytälevyn yli ja puristi liipaisinta kahdesti peräkkäin. Ovelta kuului tuskainen huuto. Kovanen veti kätensä takaisin ja jäi odottamaan.

Seuraava luoti tunkeutui pöytälevyn läpi, ohitti Kovasen parilla sentillä ja upposi myyntitiskin kylkeen. Kovanen odotti yhä.

Hetkeksi tuli hiljaista. Kahvilanpitäjä nosti päätään tiskin takaa. Ovella haukahti pistooli, Kovanen pyörähti vatsalleen pöydän sivulle, kahvilanpitäjä putosi tiskin taakse, Kovanen ampui.

Ovella oli kaksi hyväpukeista miestä: iso vaalea ja pieni tumma, kummallakin hattu rennosti takaraivolla. Pikkumies oli jo valmiiksi polvillaan eikä ehtinyt suunnata asettaan uudelleen. Hän sai luodin vasempaan kupeeseensa, karjaisi ja kaatui oikealle kyljelleen. Hattu kieri ovelle päin. Iso kaveri laukaisi revolverinsa Kovasta kohti, mutta hänen katseensa harhautui kaatuvaan toveriin ja luoti osui tiskiin.

Kovanen oli jo pystyssä. Hän syöksyi kädet edellä isoa miestä päin, ja he kaatuivat yhdessä tajunsa menettäneen pikkumiehen päälle. Iso kaveri tavoitteli kuristusotetta. Kovanen iski miestä Browningin piipulla ohimoon, mutta kädet eivät herpaantuneet hänen kaulaltaan. Hän joutui iskemään toisen ja vielä kolmannenkin kerran. Sitten hän nousi hieman hengästyneenä, palautti Browningin kainaloonsa ja hatun päähänsä ja tarkisti tilanteen.

Laukausten melu ei ollut houkutellut paikalle sivullisia. Tiskin takana kahvilanpitäjä makasi elottomana, luodinreikä ot-

sassaan. Kasvoilla viipyi pettymys. Kovanen palasi ovelle ja vieritti ison miehen pois pienemmän päältä. Tämä oli palannut tajuihinsa. Pulssi tuntui heikosti, suusta valui verta ja kuollaa ja vaimeita sanoja: – Sano... sano mitä vaan... kunhan... kunhan se on... kaunista.

Kovanen ei enää löytänyt pulssia. Hän poimi pikkumiehen hatun ovensuusta, laski sen miehen kasvoille ja kuulosteli. Kärpänen törmäili taas vitriinin lasiin, mutta nyt sisältäpäin. Raitiovaunu kolisteli korttelin päästä ohi.

Isolla kaverilla oli vain muutama verinen ruhje ohimossaan. Hän hengitti syvään ja raskaasti, hyvä ettei kuorsannut. Hänen hattunsa oli lentänyt pöydän alle. Lompakossa oli parikymppiä rahaa ja Esson kuitti. Ei henkilöllisyyspapereita, kuten ei pienemmälläkään. Pikkumiehen taskusta löytyi autonavaimet.

Kovanen jätti miehet, hatut, lompakot ja aseet lattialle, puristi autonavaimet nyrkkiinsä ja lähti.

Sillä korttelinvälillä Kolmannen linjan varrella oli kaksi pysäköityä autoa, iso musta Packard ja sininen kuorma-Ford. Avaimet sopivat Packardiin.

Puhelin soi käytävällä. Kilinä kuului selvästi Kovasen huoneeseen ja herätti hänet päiväunilta. Hän kuuli matkustajakodin emännän vastaavan, nousi naisevan sängyn laidalle istumaan ja haukkotteli hartaasti avoimesta ikkunasta virtaavassa valkeassa auringonvalossa. Kohta emäntä koputti oveen.

– Joku kysyy Kovasta telefoonissa. Ei sanonut nimeään.
Se kuulosti moitteelta.

Kovasen kinalokotelo lepäsi yöpöydällä. Hän nappasi aseensa housuntaskuun, nousi ja kiristi vyötään sen verran, että housut pysyivät ylhäällä. Sitten hän meni paitahihasiinsa

puolipimeään käytävään. Puhelimen kohdalla oli kattolamppu, mutta se ei palanut. Valoa tuli vain mutkan takaa käytävän päätyikkunasta.

Puhelimen kuuloke roikkui lankansa varassa seinäkojeesta. Kovanen nappasi kuulokkeen korvalleen ja sanoi puheosaan:

– Haloo?

– Täällä on eräs ystävänne, Kovanen.

– Ei minulla ole ystäviä.

Emäntä kurkki käytävän mutkassa olevan tiskinsä luota. Kovanen käänsi hänelle selkensä.

– Kyllä minä olen teidän ystävänne, uskokaa pois. Haluaisin mielelläni auttaa teitä.

– Hautaan, vai? Kuka te olette?

– Sanotaan vaikka, että te tapoitte tänään yhden mieheni.

– Hän yritti ensin tehdä saman minulle.

– Se oli erehdys. Me luulimme teitä erääksi toiseksi. Mutta minulla olisi teille tarjolla työtä. Olen kuullut, että saisitte Kaliforniassa paljon hyvää aikaan.

– Riippuu siitä, kenen kannalta asia katsoo.

– No, vastapuolelلهan ei jäänyt kovin monta henkiinkään. Mutta minulla olisi teille vähän samantapainen tehtävä.

– Minusta tuntuu, ettei Suomen kokaiinimarkkinoista kannata paljon taistella.

– Se on totta. Täällä ollaan monessa asiassa pahasti jäljessä Amerikasta. Mutta tšekäläiset pirtumarkkinat käyvät kyllä kuumina, varsinkin nyt kun huhutaan, että kieltolaki voitaisiin kumota. Kaikilla on kiire saada viimeiset helpot rahat omaan taskuunsa. Minä ehdotin kartellia, jotteivät hinnat riistäytyisi ylitarjonnan myötä käsistä, mutta Gustafsson kieltäytyi järeäpäisesti ja muut ovat liian pikkusieluisia ymmärtääkseen koko asiaa.

Tapani Baggen tylynkarheat rikostarinat ovat parasta suomalaista kovaksikeitettyä novellistiikkaa. Novellien huumori on sysimustaa. Bagge tunnetaan nykyisin parhaiten romaaneistaan, mutta *Ammattimies*-kirjan novellit osoittavat että hän hallitsee loistavasti myös lyhyen muodon. Tiukkaa tekstiä, joka kolahtaa rajusti.

Suurin osa tämän kirjan novelleista on vuosilta 1988–1991, jolloin Bagge kirjoitti päätyökseen Jerry Cottonia. RikosPalat-lehteen hän pääsi tekemään kotimaisia tarinoita. *Ammattimies*-kokoelma on aiemmin ilmestynyt vuonna 2008 Turbatorilta. Lisänä on yksi uusi novelli.

**KUSTANTAMO
HELMIVYÖ**

ISBN 978-952-7469-78-1

**KANSIMAALAU: JUKKA MURTOSAARI
KANNEN TAITTO: JT LINDROOS**